

Sygnatura akt IV Ka 751/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SO Sylwana Wirth SO Waldemar Majka
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2013 roku

sprawy:

1. **B. G.**

oskarżonego z art. 226 § 1 k.k., art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. **Ł. G.**

oskarżonego z art. 226 § 1 k.k., art. 223 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3. **P. P.**

oskarżonego z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 k.k., art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 12 sierpnia 2013 roku, sygnatura akt II K 136/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. P. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. W. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu B. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S.z Kancelarii Adwokackiej w W.516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. G.z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VI. zwalnia oskarżonych B. G.i Ł. G.od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 751/13

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem B. G. uznany został za winnego, że:

I. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W.woj. (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji z Komendy Miejskiej Policji w W.G. F.oraz B. M.podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 226§1 kk i za to, na mocy powołanego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

B. G. uznany został nadto za winnego, iż:

II. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W., woj. (...) poprzez uderzenie pięścią w twarz oraz kolnięcie w prawą nogę funkcjonariusza Policji z Komendy Miejskiej Policji w W. G. F. naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci stłuczenia ręki lewej oraz stłuczenia stopy prawej, które to naruszyły u niego czynności narządu ciała na czas poniżej dni siedmiu,

tj. za winnego popełnienia występku z art. 222§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Za to, na mocy art. 222§1 kk wymierzono oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Tenże oskarżony został uniewinniony od tego, że:

III. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W., woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. G.dokonał czynnej napaści na funkcjonariusza Policji z Komendy Miejskiej Policji w W.B. M.poprzez uderzenie go pięścią w twarz, przewrócenie na ziemię, bicie rękoma po głowie i klatce piersiowej, kopanie w okolice krocza, opluwanie i usiłowanie kopnięcia w głowę, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci stłuczenia żuchwy po prawej stronie oraz stłuczenia mięśni kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia naruszyły u niego czynności narządu ciała na czas poniżej dni siedmiu,

tj. od popełnienia czynu z art. 223§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Zważywszy na treść art. 85 i art. 86§1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie w oparciu o art. 69§1 kk i art. 70§2 kk zawieszono warunkowo na okres lat 4, oddając go przy tym w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ( art. 73§2 kk ).

Z kolei Ł. G.uznany został za winnego, że:

IV. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W., woj. (...),znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji z Komendy Miejskiej Policji w W.G. F.oraz B. M.podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych,

tj. za winnego popełnienia występku z art. 226§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzono sprawcy karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Ł. G. uznany został także za winnego, iż:

IX. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji Komendy Miejskiej Policji w W.B. M. w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych poprzez uderzenie go pięścią w twarz, przewrócenie na ziemię, bicie rękoma po głowie i klatce piersiowej, kopanie w okolicach krocza i opluwanie, czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci stłuczenia żuchwy po prawej stronie oraz stłuczenia mięśni kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia naruszyły u niego czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu,

tj. występku z art. 222§1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Uwzględniając treść art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie w oparciu o art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk zawieszono warunkowo na okres lat 4, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego ( art. 73§1 kk ).

Tymże wyrokiem P. P. uznany został za winnego, że:

V. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W., woj. (...) znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w W.G. F. oraz B. M. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 9.05.2011 r., sygn. akt III K 105/11 za czyn z art. 226§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 09.04.2012 r. do dnia 09.10.2012 r.,

tj. za winnego popełnienia występku z art. 226§1 kk i za to w oparciu o ten przepis wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

P. P. niewinny został nadto od tego, że:

VI. w dniu 25 grudnia 2012 r. w W. woj. (...) chcąc by B. i Ł. G. dokonali pobicia funkcjonariuszy Policji nakłaniał B. G. oraz Ł. G. do dokonania czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji z Komendy Miejskiej Policji w W.G. F. oraz B. M. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 9.11.2011 r. sygn. akt III K 105/11 za czyn z art. 226§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 09.04.2012 r. do dnia 09.10.2012 r.,

tj. od dokonania przestępstwa z art. 18§2 kk w zw. z art. 223§1 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

I tak oskarżyciel publiczny zarzucił wyrokowi:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że zachowanie P. P. polegające na wypowiedaniu do współoskarżonych słów zagrażających im do pobicia funkcjonariuszy Policji wykonujących czynności służbowe – nie wypełnia znamion podżegania do czynnej napaści na tychże funkcjonariuszy, z uwagi na brak danych do przyjęcia, że oskarżony miał zamiar podżegać do przestępstwa oraz by te jego słowa wzbudziły we współoskarżonych zamiar popełnienia przestępstwa, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, że oskarżony P. P. działał w bezpośrednim zamiarze by B. i Ł. G. dokonali pobicia legitymujących ich funkcjonariuszy Policji, nie działał ob. Bowiem w sposób niezamierzony ani z zamiarem ewentualnym, lecz chciał i miał ewidentnie świadomość, że wypowiedanie takich a nie innych słów w tej sytuacji może wzbudzić w nich zamiar popełnienia tego czynu, czego efektem było popełnienie przez współoskarżonych przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji, nie działał on bowiem w sposób

niezamierzony ani z zamiarem ewentualnym, lecz chciał i miał ewidentnie świadomość, że wypowiedzianie takich a nie innych słów w tej sytuacji może wzbudzić w nich zamiar popełnienia tego czynu, czego efektem było popełnienie przez współoskarżonych przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariuszy Policji.

Tym samym apelujący wniósł o o uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie czynu z art. 18§2 kk w zw. z art. 223§1 kk i w zw. z art. 64§1 kk zarzucanego oskarżonemu P. P. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Obrońca B. G. zarzuciła orzeczeniu:

błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, iż oskarżony B. G. dopuścił się czynów opisanych w pkt I i II orzeczenia, polegający na odmówieniu wiary identycznym i spójnym w swojej treści, złożonym bezpośrednio po zdarzeniu wyjaśnieniom tegoż oskarżonego oraz współoskarżonych Ł. G. i P. P., przy jednoczesnym uznaniu zeznań policjantów G. F. i B. M. za dowód wiarygodny w sprawie i będący podstawą słusznego oskarżenia, gdy tymczasem wartość tych zeznań dezawuuje wątpliwości wynikające chociażby z treści identycznych, niejako „przekopiwanych” protokołów ich zeznań.

W konsekwencji apelująca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 516,60 złotych.

Obrońca P. P. zarzucił wyrokowi:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że oskarżony P. P. dopuścił się zniewagi funkcjonariuszy policji w sytuacji gdy brak przekonujących dowodów na to, że padające w czasie zdarzenia wulgarne słowa były kierowane do policjantów z zamiarem ich zniesławienia.

Tym samym skarżący wniósł o zmianę wyroku w wskazanej części przez uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca Ł. G. zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku:

a) art. 4,7 i 410 kpk, poprzez:

- oparcie wyroku jedynie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a to na zeznaniach funkcjonariuszy policji, z pominięciem okoliczności wskazywanych konsekwentnie przez wszystkich oskarżonych w trakcie składania wyjaśnień, że ich zachowanie zarówno werbalne jak i niewerbalne było jedynie reakcją na nieadekwatne do sytuacji zachowanie funkcjonariuszy, a wyartykułowane inwektywy nie były adresowane ad personam,
- dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego, które korespondują z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, w zakresie w jakim wszyscy oskarżeni konsekwentnie wskazują, że oskarżony Ł. G. nie działał z zamiarem znieważenia i naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji, a jedynie usiłował chronić młodszego brata, chorego na białaczkę przed nieadekwatną reakcją funkcjonariuszy,
- dowolną, a nie swobodną ocenę niemal identycznych zeznań funkcjonariuszy wezwanych rzekomo na pomoc pokrzywdzonym, z których żaden nie potwierdził, by oskarżony kierował wyzwiska ad personam, wskazując jedynie, że oskarżony był wulgarny

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych.

Tak więc apelujący ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

### **Sąd Okręgowy zważył:**

Jedynie apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

#### **Ad. Apelacji obrońców B. G.i Ł. G.**

Wbrew twierdzeniom skarżących Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał jedynie trafnej oceny dowodów, a stanowisko swe przekonująco uzasadnił.

W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego – zbędną wydaje się ponowna analiza faktów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem jedynie do szczegółowych zarzutów obu apelacji należy stwierdzić, że istotnie zeznania pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji, jakie złożyli w postępowaniu przygotowawczym aż rażą swoją spójnością. Nie można jednak tylko z tego powodu dyskwalifikować tego materiału dowodowego. Zauważyć bowiem trzeba, że i tym razem jak w znacznej części spraw analogicznych, gdzie pokrzywdzonymi są policjanci osoba przesłuchująca chcąc chyba ułatwić sobie pracę, stosuje metodę „kopiuj-wklej”. Tak też niewątpliwie postąpiła mł.asp. M. N.. Warto jednak podkreślić, czego nie zauważają ( i trudno się temu dziwić), obrońcy oskarżonych, że w kwestiach dotyczących próby zatrzymania Ł. G.przez B. M.jak też podobnej czynności G. F.co do B. G.– twierdzenia świadków, są całkowicie niezależne, a przy tym logiczne i przekonujące.

Nie sposób także nie zauważyć, iż sam B. G.przyznał, że podbiegł do policjanta, który obezwładniał Ł. G.i go odepchnął powodując upadek.

Z kolei P. P. wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym stwierdził, iż policjantom nie wychodziło skucie kajdankami braci G. bowiem ci się szarpali i wyrwali. Tym samym w pewnej, dość istotnej części potwierdzona została tym okoliczność, że oskarżeni nie zachowywali się spokojnie lecz byli po prostu agresywni.

Zważywszy już tylko na powyższe, uwzględniając przeanalizowane przez Sąd I instancji rozbieżne w istotnych kwestiach wyjaśnienia oskarżonych – kwestionowany wyrok co do Ł. G.i B. G.utrzymano w mocy, zwłaszcza, że kary jakie im wymierzono nie mogą być uznane za nadmiernie surowe.

#### **Ad. Apelacji obrońcy P. P.**

Prawdą jest, że podczas postępowania przygotowawczego P. P. nie przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu. Obrońca nie zauważa jednak, iż w postępowaniu jurysdykcyjnym oskarżony przyznał się do znieważenia policjantów, dodając „że nie chce opowiadać jak było”.

Mając na względzie powyższe, zważywszy na zeznania pokrzywdzonych - sprawstwo i zawinienie P. P. odnośnie występkę z art. 226§1 kk wydaje się być oczywiste.

#### **Ad. Apelacji prokuratora.**

Wydaje się, iż uniewinnienie P. P. od popełnienia czynu z art. 18§2 kk w zw. z art. 223§1 kk w zw. z art. 64§1 kk wynika z niezrozumienia przez Sąd I instancji istoty podżegania, o czym stanowi art. 18§2 kk.

Jak bowiem ustalił ten Sąd w pewnym momencie początkowej fazy zdarzenia P. P. powiedział do towarzyszących mu kolegów - „chodźcie im (...)i tak nam (...) zrobiją”. Po tych słowach faktycznie doszło do naruszenia nietykalności cielesnej policjantów przez Ł. G.i B. G., zaś sam P. P.w rękoczynach nie uczestniczył. Gdyby to uczynił, niewątpliwie jego wcześniejsze słowa jako podżegacza stanowiłyby czyn współukarany uprzedni. Jeżeli tak się nie stało – nastąpiło klasyczne podżeganie, karalne niezależnie od późniejszej reakcji osób nakłanianych.

Traktowanie owych słów przez Sąd Rejonowy jako kontynuacji wcześniej wypowiedzianych obelg wydaje się być nieuprawnione.

Z uwagi na powyższe uchylono zaskarżony wyrok w części uniewinniającej P. P., a także i w części skazującej ( art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1 kk).

Uczyniono to z dwóch powodów.

Pierwszy – pragmatyczny – by uniknąć potrzeby wydania jeszcze jednego wyroku jako łącznego.

Drugi – by Sąd I instancji wyrokując ponownie co do P. P. zastanowił się czy ( nawet przy skazaniu za czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 223§1 kk) konieczne jest wymierzenie co do tego sprawcy bezwzględnej kary pozbawienia wolności.